

Hermanis Paukšs

“LĀDE”

(klaunāde)

Darbojas: 1.Klauns
2.Klauns
Meitene

Lāde. Uznāk klauns un pamana lādi. Paskatās, vai kāds viņu neredz, tad dodas to pētīt. Uznāk otrs klauns. 1.Klauns noslēpjas aiz lādes. 2.Klauns pamana lādi, paskatās, vai kāds viņu neredz, dodas pie lādes, kur ierauga 1.Klaunu. Abi Klauni apsveicinās un dodas katrs uz savu pusi, bet pie kulisēm apstājas un atskatās.

1.Klauns. Nu?

2.Klauns. Nu?

1.Klauns. Kas tas ir?

2.Klauns. Kur tad?

1.Klauns. *(norāda uz lādi)* Tas tur!

2.Klauns. Ā... Tas, laikam, ir lāde!

1.Klauns. Es pirmais to atradu!

2.Klauns. Nu un tad?

1.Klauns. Tad ir mans!

2.Klauns. Un kas tur ir iekšā?

1.Klauns. Tur?...Nezinu...

2.Klauns. Tad apskaties!

1.Klauns. *(nopēta lādi, aizdomīgi)* Un kas tad tur ir iekšā?

2.Klauns. Tas ir tavējais nevis manējais!

1.Klauns. Bet es gribu zināt, kas tur ir iekšā!

2.Klauns. Tad apskaties!

1.Klauns. *(nopēta lādi, bet vaļā never)* Ja zini, tad pasaki!

2.Klauns. Es nezinu!

1.Klauns. Es tev neticu!

2.Klauns. Ja tas būtu mans, es gan paskatītos!

1.Klauns. Tad paskaties!

2.Klauns. Tad tas ir mans?

1.Klauns. Nē – mans!

2.Klauns. Tad skaties pats!

1.Klauns. Labi – paskatīsimies abi!

2.Klauns. Tad tas ir mūsu abējais?

1.Klauns. Labi – tas ir mūsu abējais.

Klauni mēģina atvērt lādi.

1.Klauns. tas ir aizslēgts!

2.Klauns. Un kur ir atslēga?

1.Klauns. *(meklē)* Nav!

2.Klauns. Un kur ir?

1.Klauns. Nezinu.

2.Klauns. Tur kaut kas ir rakstīts.

Klauni. *(burto)* Muļ – ķis...

Lāde atveras, tās parādās Meitene.

Klauni. *(atsprāgst malā)* Meitene!...

Meitene turpat lādē dejo. Tad lāde aizveras. Klauni metas lauzt vaļā lādes vāku, tas nepadodas, līdz abi aptver, ka atslēga varētu būt tas pats uzraksts.

Klauni. *(lasa)* Muļ – ķis!

Lāde atkal atveras, tajā parādās meitene un dejo. Kad lāde grib aizvērties, klauni pabāž kājas zem vāka, un kad tās tiek iespiestas, brēc. Meitene atver lādi.

Meitene. Novāciet kājas!

Klauni instinktīvi atrauj kājas, Meitene pazūd lādē, tā aizveras.

Klauni. Muļķis!

Lāde atveras, Meitene dejo, klauni iekārtojas ērtāk un vēro viņu. Pēc dejas Meitene atkal nozūd lādē, tā aizveras.

Klauni. Muļķis!

Lāde atveras, Meitene dejo, lāde aizveras.

Klauni. Muļķis!

Lāde atveras, Meitene dejo, lāde aizveras.

Klauni. Muļķis!

Lāde atveras.

Meitene. Ko vajag?

1.Klauns. Nu?

2.Klauns. Kāpēc tu nedejo?

Meitene. Dejojiet paši! (*pazūd lādē, aizcērt vāku*)

Klauni. Muļķis!

Lāde atveras.

Meitene. Tūlīt izbeidziet! (*aizcērt vāku*)

Klauni. Muļķis!

Lāde atveras.

Meitene. Vai jūs vēl ilgi tā?

Klauni. Kāp ārā!

Meitene. Ne prātā nenāk! (*pazūd lādē*)

Klauni. Muļķis!

Lāde atveras.

Meitene. (*izkāpj*) Nu? Ko jums vajag? (*aizver lādi*)

Klauni. Gribam iepazīties...

Meitene. Ha!...(*taču prom neiet*)

1.Klauns. (*2.Klaunam*) Aizskrien pēc limonādes!

2.Klauns. Kāpēc es?

1.Klauns. Tāpēc, ka tu esi gudrāks!

2.Klauns. Labi! (*aizskrien*)

1.Klauns. Muļķis!

Atveras lāde, tajā ar limonādes pudeli rokās parādās 2.Klauns un dejo. Tad izkāpj no lādes, flirtē ar meiteni un cienā viņu ar limonādi. 1.Klauns dusmīgs pazūd lādē.

2.Klauns. Muļķis!

Atveras lāde, parādās 1.Klauns.

1.Klauns. Es neprotu dejoj!!!

2.Klauns. Tad turi! (*atdod klaunam limonādes pudeli, uzlūdz Meiteni dejoj, dejo ar viņu, pēc dejas noskūpstā*)

Meitene iecērt 2.Klaunam pliķi, pazūd lādē, aizcērt vāku.

1.Klauns. Muļķis!

Klauni aptver, ka lāde vairs neveras vaļā, pārsteigti pieiet pie tās.

Klauni. Muļķis!... Muļķis!... Muļķis!!!. (*parausta lādes vāku, tas atveras, skatās, kas lādē iekšā*)

Aiz lādes parādās Meitene un arī skatās.

Meitene. Kas tur ir?

Klauni pārbijušies kliegdami metas prom, Meitene arī iekliedzas un pazūd lādē.

Klauni. Muļķis!

Lāde atveras, no tās parādās briesmonis, klauni noģībst.

Briesmonis. Paši muļķi!